

Arrest

nr. 49 294 van 8 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, Kachikayev Visrail, verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 06/06/1982 geboren te Khasavyurt. U bent officieel gehuwd met Z.(...) K.(...) (OV 5.893.629).

U diende reeds op 20/03/2006 een eerste asielaanvraag in waarvoor op 19/06/2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal werd genomen omwille van het bedrieglijke karakter van uw aanvraag.

In uw huidige aanvraag diende u de originele krant Vesti Gor in waarin een opsporingsbericht over u staat. Verder legde u ook een protocol van een huiszoeking, een convocatie, een rijbewijs en een huwelijksakte neer.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u zich beroept op de problemen die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag.

Omwille van het bedrieglijke karakter van uw vluchtmotieven werd uw eerste asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal afgesloten met een negatieve beslissing.

Deze beslissing werd genomen aangezien de door u voorgelegde kopie van een opsporingsbericht uit de krant Vesti Gor vals bleek te zijn. Verder bleek ook het door u voorgelegd identiteitsdocument vals te zijn, wat u overigens toen zelf toegaf.

De door u voorgelegde documenten in het kader van uw tweede asielaanvraag zijn niet van die aard om uw eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Ten eerste legt u de originele krant voor, waarin een opsporingsbericht staat dat u verdacht wordt medeplichtigheid aan de moord op drie agenten, om de echtheid van het document aan te tonen.

Niettemin kan dit de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van het opsporingsbericht niet herstellen.

Ten eerste blijft het feit dat het Commissariaat reeds over informatie beschikte dat er in de krant Vesti Gor van 17/03/2006 geen sprake is van het voorgelegde opsporingsbericht.

Daarnaast legde u het originele krantenartikel reeds aan de Raad van State voor die in haar arrest van 28/02/2008 verwijst naar het arrest voor Vreemdelingenbetwistingen van 12/12/2007 om het door uw vrouw aangetekende beroep te verwerpen. In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, concludeert men op punt 2.2.4: 'zelfs al zou de krant waarin het bewuste opsporingsbericht zou zijn verschenen nu zijn neergelegd bij de Raad van State, hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan de informatie waarop de verwerende partij (Commissariaat-generaal) zich heeft gesteund om vast te stellen dat het opsporingsbericht waarvan sprake nooit is verschenen in de krant waarnaar verzoekers echtgenoot (waarmee u bedoeld wordt) heeft verwezen.'

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat beschikt kan dan ook niet besloten worden dat het door u voorgelegd origineel krantenartikel van die aard is om de echtheid van het document te herstellen, te meer dit reeds door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geapprecieerd.

De door u voorgelegde convocatie is niet van die aard om uw reeds vastgesteld gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen.

Ten eerste blijkt uit de convocatie dat u zich bij een onderzoeksrechter in Tsjetsjenië dient aan te melden voor een incident dat in Dagestan zou gebeurd zijn. Daarnaast blijkt uit de eerder door u voorgelegde convocaties dat u telkens door de ROVD van Khasavyurt (CGVS p.7) werd opgeroepen. Aangezien u de drie voorgelegde convocaties aan dezelfde zaak linkt (CGVS p.7) is het weinig aannemelijk dat u voor dezelfde zaak opeens door een onderzoeksrechter in Tsjetsjenië zou worden opgeroepen.

Verder blijkt uit analyse van het document dat het geen enkele referentie naar een zaak of dossier bevat. Naast het feit dat dit zeer opmerkelijk is, geeft deze convocatie geen enkele informatie naar de reden waarvoor u opgeroepen werd. Deze vaststelling laat bijgevolg niet toe de door u voorgelegde convocatie aan de door u verklaarde vervolgingsfeiten te linken. Daarbovenop dient opgemerkt te worden dat u enkel als getuige werd opgeroepen wat dan ook de bewijskracht van het voorgelegde document verder ondermijnt. Op basis van deze vaststellingen is de voorgelegde convocatie niet van die aard om uw geloofwaardigheid te herstellen.

U legde tevens een protocol van een huiszoeking van 2008 neer.

Ten eerste kon u weinig concreet zijn over de inhoud van het door u voorgelegde document. U stelde enkel dat ze gekomen waren, dat u niet thuis was, dat ze niets gevonden hebben en dat ze weer weggingen (CGVS p.7). Verder wist u niet wie de huiszoeking verricht had, noch van wie het protocol uitging. Uit het document blijkt immers dat het protocol uitging van de onderzoeksrechter uit de GDOVD van Kedenski terwijl u vaagweg stelde dat de huiszoeking uitging van de MVD Rusland (CGVS p.7).

U poogde uw onwetendheid hieromtrent te verklaren door te stellen dat u het slechts éénmaal gelezen had (CGVS p.7-8). Dit duidt op een danig gebrek aan interesse wat bijgevolg afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Deze vage en onnauwkeurige beschrijving van een door u voorgelegd document ondergraaft uw geloofwaardigheid op ernstige wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de door hem voorgelegde documenten. Tenslotte wordt er in het document nergens gerefereerd naar een zaak of een onderzoek die tegen u loopt. Er wordt enkel gesteld dat het doel van de huiszoeking het bepalen van uw verblijfplaats is en er gezocht werd naar verboden voorwerpen en allerlei munitie. Naast het feit dat u inhoudelijk zeer weinig over het document wist en dat het inhoudelijk op geen enkele wijze naar de door u verklaarde vervolgingsfeiten verwijst, blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het

administratief dossier werd toegevoegd dat het in Rusland relatief makkelijk is om vervalste documenten te bekomen waardoor dit document sowieso een geringe bewijswaarde heeft.

Een verdere bevestiging van het gebrek aan bewijswaarde van de door jullie neergelegde documenten werd gevonden in de incoherenties omtrent het huiszoekingsprotocol dd. 07/04/2007 en de convocatie dd. 10/04/2007 die uw echtgenote tijdens haar vorige asielaanvraag voorlegde.

Uw vrouw stelde immers toen en tijdens het huidige interview dat ze beide documenten in maart 2007 verkreeg (CGVS K.(...) Z.(...) p.4, verhoorverslag DVZ 14/05/2007). Dit is ongeloofwaardig aangezien het huiszoekingsprotocol en de convocatie gedateerd zijn op april 2007 wat niet overeenkomt met de verklaring dat ze deze documenten reeds in maart verkreeg.

Tenslotte verklaarde uw vrouw tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat –generaal dat ze niet wist waarvoor u gezocht werd en er geen weet van had dat u verdacht werd van de moord op drie politieagenten (CGVS Z.(...) K.(...) dd 18/07/2007 p.6). Uit haar tweede gehoor blijkt evenwel dat ze toen wel al op de hoogte was van de beschuldigingen tegen u.

Toen zij met deze tegenstelling geconfronteerd werd, stelde zij enkel dat ze niet weet waarom ze dat zo zei (CGVS Z.(...) K.(...) p.8-9) hetgeen onafdoende is.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u er op basis van nieuw aangebrachte documenten er niet in geslaagd bent uw geloofwaardigheid te herstellen en kan er bijgevolg in uw hoofd geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld. De overige door u aangebrachte documenten (huwelijksakte, rijbewijs) bevatten geen gegevens die in vraag worden gesteld. De overige neergelegde documenten, huwelijksakte en rijbewijs, vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Ze bevatten immers enkel persoonlijke gegevens en geven geen verdere informatie over uw asielmotieven.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 23 juli 2010 om kosteloze rechtsbijstand voor de procedure. Er dient echter de te worden opgemerkt dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de redelijkheids- en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij laat gelden dat het opsporingsbericht uit de krant "Vesti Gor" niet langer betwist kan worden nu hij de originele krant bijbrengt. Hij stelt dat de commissaris-generaal de krant "Vesti Gor" van 17 maart 2006 niet zomaar naast zich kan neerleggen zonder dit document te onderzoeken.

Doordat hij nu de originele krant bijbrengt is er ook geen reden meer om te twijfelen aan de authenticiteit van de andere door hem bijgebrachte documenten gezien er nu niet meer kan van uitgegaan worden dat het opsporingsbericht vals is.

Verder herhaalt verzoeker zijn asielrelaas.

Verzoeker vraagt om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen.

3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn tweede en huidige asielaanvraag baseert op hetzelfde asielrelaas als aangevoerd in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

Voor wat betreft verzoekers problemen met de autoriteiten omdat hij ervan verdacht zou worden medeplichtig te zijn aan de moord op drie agenten, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat bij beslissing van 19 juni 2006 van de commissaris-generaal werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen omwille van het bedrieglijk karakter van zijn vluchtmotieven. Zo werd vastgesteld dat de door verzoeker neergelegde kopie van het opsporingsbericht uit de krant "Vesti Gor" als het identiteitsdocument, vals waren.

De weigeringsbeslissing door de commissaris-generaal genomen werd ten aanzien van verzoekers echtgenote Z. K. -die zich volledig baseert op de asielmotieven van verzoeker (zie verhoorverslag echtgenote van 5 mei 2010, p. 6)- werd in een arrest van 12 december 2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest, staat de ongeloofwaardigheid van deze problemen vast, en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn tweede en huidige asielaanvraag, zijnde de krant "Vesti Gor", een protocol van huiszoeking, een convocatie, een rijbewijs en een huwelijksakte, en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Voormelde documenten kunnen de ongeloofwaardigheid van voornoemde problemen niet herstellen. Immers, uit de bestreden blijkt dat wat het opsporingsbericht betreft, er in de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt geen sprake is van dergelijk bericht in de krant "Vesti Gor".

De Raad neemt de inhoud van dit antwoorddocument aan.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker neergelegde krant.

Bovendien wijst de Raad er op dat de hij in zijn arrest van 12 december 2007 reeds geoordeeld heeft dat *"zelfs al zou de krant waarin het bewuste opsporingsbericht zou zijn verschenen, nu zijn neergelegd nu zijn neergelegd bij de Raad van State, hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan de informatie waarop de Commissaris-generaal zich heeft gesteund om vast te stellen dat het opsporingsbericht waarvan sprake nooit is verschenen in de krant waarnaar verzoekers echtgenoot -en nu dus ook verzoeker- heeft verwezen"*.

Op basis van bedoelde informatie kan dan ook niet besloten worden dat het bijgebracht exemplaar van de beweerde "originele" krant "Vesti Gor" van 17 maart 2006 van die aard is om de echtheid van de reeds voorgelegde kopie ervan te herstellen.

Daarenboven, op de opmerking van verzoeker dat de commissaris-generaal de volgens hem originele krant "Vesti Gor" van 17 maart 2006 niet zomaar zonder verder onderzoek naast zich kan neerleggen, antwoordt verweerder terecht dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Aangaande de stelling van verzoeker dat *"Het is bovendien al te gemakkelijk de authenticiteit van de overige documenten in twijfel te trekken op basis van het vermoeden dat verzoeker een vals opsporingsbericht zou hebben bijgebracht"*, wijst de Raad er op dat aan voornoemde documenten, met name een convocatie en een protocol van huiszoeking, niet om die reden bewijswaarde wordt onzegd.

Verzoeker repliceert aldus naast de kwestie; de redenen worden in de bestreden beslissing vermeld en verzoeker gaat aan deze vaststellingen voorbij. Bijgevolg blijven deze argumenten van de aangevochten beslissing gehandhaafd.

De Raad stelt aldus vast dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt nieuwe elementen aan te brengen die zijn geloofwaardigheid herstellen en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.4. Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij laat gelden dat er sprake is van willekeurig geweld in Dagestan -wat volgens hem (zie verzoekschrift,

p. 6) erkend werd door de commissaris-generaal- en verwijst in dit verband naar een internetartikel van 2 april 2010.

Ook haalt verzoeker rechtspraak aan van de Raad waarin zou geoordeeld zijn dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen vooraleer er subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar zijn asielrelaas. Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Aangaande de toepassing van art. 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980 blijkt volgens de Raad terecht uit de informatie die de commissaris-generaal toegevoegd heeft aan het administratief dossier, dat niet kan gesteld worden dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980. De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal erkent dat er wel sprake is van willekeurig geweld is, onjuist.

Verzoeker slaagt er niet in deze informatie te weerleggen; de Raad stelt immers vast dat het internetartikel MO *“FAQ: Aanslagen in Moskou en problemen in de Kaukasus”* van 2 april 2010 waarnaar verzoeker verwijst, handelt over zelfmoordaanslagen, onder andere over die op de Moskouse metrostations, doch dat nergens blijkt uit voornoemd artikel dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van art.48/4, §2 c. van de voormelde wet.

De Raad onderstreept ten slotte dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft in de continentale rechtstraditie.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE